

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4 (Δ)

¹ Καὶ πάλιν ἤρξατο διδάσκειν παρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ συνήχθη πρὸς αὐτὸν ὄχλος πολὺς, ὥστε αὐτὸν ἐμβάντα εἰς τὸ πλοῖον καθῆσθαι ἐν τῇ θαλάσῃ· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος πρὸς τὴν θάλασσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἦσαν.

² καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν παραβολαῖς πολλά, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ αὐτοῦ·

³ Ἀκούετε· ἰδοὺ ἐξῆλθεν ὁ σπείρων σπεῖραι.

⁴ καὶ ἐγένετο ἐν τῷ σπείρειν ὃ μὲν ἔπεσεν ἐπὶ τὴν ὁδόν, καὶ ἦλθον τὰ πετεινὰ καὶ κατέφαγεν αὐτό·

⁵ καὶ ἄλλο ἔπεσεν ἐπὶ τὸ πετρῶδες, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν πολλήν, καὶ εὐθέως ἐξανέτειλε διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς,

⁶ ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ρίζαν ἐξηράνθη·

⁷ καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὰς ἀκάνθας, καὶ ἀνέβησαν αὐτὰς ἀκάνθαι καὶ

¹ Και πάλιν ἤρχισε να διδάσκη ο Ιησούς εις την παραλίαν. Και εμαζεύθηκε πολὺς λαός, δια να τον ακούση, ὥστε αὐτός ηναγκάσθη να ανεβή στο πλοῖον και να καθίση εις αὐτό μέσα εις την θάλασσαν. Ολος δε ο λαός ευρίσκετο εις την ξηράν πλησίον της θαλάσσης.

² Και τους ἐδίδασκε πολλά με παραβολάς και τους ἔλεγεν εις την διδασκαλίαν του·

³ “Ακούσατε με προσοχήν. Ἰδοὺ εβγήκε ο γεωργός να σπείρη.

⁴ Και καθὼς ἔσπερνε ἓνα μέρος του σπόρου ἔπεσε στον δρόμον και ἦλθαν τα πτηνά και τον κατέφαγαν.

⁵ Και ἄλλο ἔπεσεν εις ἕδαφος πετρῶδες, ὅπου δεν εἶχε πολὺ χῶμα και ἀμέσως εβλάστησε, διότι δεν εἶχε βάθος γῆς.

⁶ Όταν δε ἀνέτειλε ο ἥλιος, ἐκαυμάσθη ἀπὸ τον καύσωνα και επειδὴ δεν εἶχε ρίζαν ἐξηράθηκε.

⁷ Και ἄλλο ἔπεσεν εις τα ἀγκάθια· εβλάστησαν δε και ἐμεγάλωσαν τα ἀγκάθια, το ἐπνιζαν ολόγυρα και δεν ἀπέδωσε καρπὸν.

συνέπνιζαν αὐτό, καὶ
καρπὸν οὐκ ἔδωκε·

⁸ καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν
γῆν τὴν καλὴν καὶ ἐδίδου
καρπὸν ἀναβαίνοντα καὶ
αὐξανόμενα, καὶ ἔφερεν
ἐν τριάκοντα καὶ ἐν
ἐξήκοντα καὶ ἐν ἑκατόν.

⁹ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὁ
ἔχων ὄτα ἀκούειν
ἀκουέτω.

¹⁰ Ὅτε δὲ ἐγένετο κατὰ
μόνας, ἠρώτησαν αὐτὸν
οἱ περὶ αὐτὸν σὺν τοῖς
δώδεκα τὴν παραβολὴν.

¹¹ καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὑμῖν
δέδοται γινῶναι τὰ
μυστήρια τῆς βασιλείας
τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖνοις δὲ
τοῖς ἔξω ἐν παραβολαῖς
τὰ πάντα γίνεται,

¹² ἵνα βλέποντες βλέπωσι
καὶ μὴ ἴδωσι, καὶ
ἀκούοντες ἀκούωσι καὶ
μὴ συνιῶσι, μήποτε
ἐπιστρέψωσι καὶ ἀφεθῇ
αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα.

⁸ Και ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν
γόνιμον καὶ ἀπέδιδε καρπὸν καθὼς
εβλάστανε πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐμέστωνε.
Καὶ ἔφερε αλλοῦ τριάκοντα κόκκους,
αλλοῦ ἐξήντα καὶ αλλοῦ ἑκατόν”.

⁹ Και ἔλεγεν εἰς αὐτούς· “ἐκεῖνος ποὺ
ἔχει αὐτιά νὰ ἀκούῃ, ἀς ἀκούῃ”.
(Εκεῖνος ποὺ ἔχει ἀγαθὴν διάθεσιν ἀς
ἀκούσῃ καὶ ἀς διδαχθῇ).

¹⁰ Οταν δε ἀνεχώρησε ὁ λαὸς καὶ
ἔμεινε μόνος, τὸν ἠρώτησαν οἱ γύρω
ἀπὸ αὐτὸν μαζὴ με τοὺς δώδεκα
μαθητάς, δια τὸ νόημα τῆς παραβολῆς.

¹¹ Και ἔλεγεν εἰς αὐτούς· “εἰς σὰς, δια
τὴν καλὴν σὰς διάθεσιν, ἐδόθη ἀπὸ
τὸν Θεὸν ἡ σοφία καὶ ἡ δύναμις νὰ
γνωρίσετε τὰς μυστηριώδεις ἀληθείας
τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Εἰς ἐκεῖνους
δε, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν καλὴν διάθεσιν
καὶ εὐρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸν ἰδικὸν
σὰς κύκλον, ὅλαι αἱ ἀλήθειαι
προσφέρονται με παραβολάς.

¹² Δι’ αὐτὸ τοὺς διδάσκω με
παραβολάς, δια νὰ βλέπουν μεν με τὰ
μάτια τοῦ σώματος, νὰ μὴν ἠμποροῦν
ὅμως νὰ ἴδουν βαθύτερα με τὰ μάτια
τῆς ψυχῆς. Καὶ νὰ ἀκούσουν καλὰ με
τὰ σωματικά των αὐτιά, ἀλλὰ νὰ μὴ
ἠμποροῦν νὰ ἐνοήσουν, μήπως τυχόν
καὶ ἐπιστρέψουν κάποτε με μετάνοιαν
στον Θεὸν καὶ τοὺς συγχωρεθῶν τὰ
ἁμαρτήματα”. (Εάν δὲν υπήρχεν εἰς
αὐτούς ἡ σκλήρυνσις τῆς ψυχῆς, ἡ

αδιαφορία να γνωρίσουν την αλήθειαν και το μίσος των εναντίον του Κυρίου, θα ήσαν εις θέσιν να εννοούν όσα ήκουον).

13 και λέγει αυτοίς· Ούκ οίδατε την παραβολήν ταύτην, και πώς πάσας τας παραβολάς γνώσεσθε;

13 Και λέγει εις αυτούς· “δεν εκαταλάβατε, λοιπόν, το νόημα αυτής της παραβολής, η οποία είναι σχετικώς εύκολος, και πως θα κατανοήσετε όλας τας άλλας παραβολάς;

14 ό σπείρων τον λόγον σπείρει.

14 Ο γεωργός που σπέρνει, εικονίζει εκείνον που σπέρνει εις τας ψυχάς τον λόγον του Θεού.

15 οὔτοι δέ είσιν οί παρὰ την όδον όπου σπείρεται ό λόγος, και όταν άκούσωσιν εύθυσ έρχεται ό σατανάς και αίρει τον λόγον τον έσπαρμένον έν ταίς καρδίαις αύτῶν.

15 Εκείνοι δε που εικονίζονται από τον δρόμον κοντά στον οποίον έπεσεν ο σπόρος, είναι αυτοί, στους οποίους σπείρεται ο λόγος και όταν τον ακούσουν, έρχεται αμέσως ο σατανάς και παίρνει τον λόγον, που έχει σπαρή εις τας καρδίας των.

16 και οὔτοι όμοίως είσιν οί έπί τὰ πετρώδη σπειρόμενοι, οί όταν άκούσωσι τον λόγον, εύθυσ μετὰ χαρῆς λαμβάνουσιν αύτόν,

16 Και εκείνοι επίσης που εικονίζονται με τα πετρώδη εδάφη, είναι όσοι, όταν ακούσουν τον λόγον, αμέσως τον δέχονται με χαράν.

17 και ούκ έχουσι ρίζαν έν έαυτοίς, αλλά πρόσκαιροί είσιν· είτα γενομένης θλίψεως ή διωγμοῦ δια τον λόγον, εύθυσ σκανδαλίζονται.

17 Ομως δεν έχουν βαθείας ρίζας, σταθεράν πίστιν και απόφασιν, αλλ' είναι προσωρινοί και εφήμεροι εις την πίστιν των. Επειτα όταν συμβή κάποια θλίψις η ένας διωγμός δια τον λόγον του Ευαγγελίου, αμέσως αυτοί σκοντάπτουν, κλονίζονται και χάνουν την πίστιν των.

18 καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ εἰς τὰς ἀκάνθας σπειρόμενοι, οἱ τὸν λόγον ἀκούοντες,

19 καὶ αἱ μέριμναι τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου καὶ αἱ περὶ τὰ λοιπὰ ἐπιθυμίαι εἰσπορευόμεναι συμπνίγουσι τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται.

20 καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν σπαρέντες, οἵτινες ἀκούουσι τὸν λόγον καὶ παραδέχονται, καὶ καρποφοροῦσιν ἔν τριάκοντα καὶ ἔν ἑξήκοντα καὶ ἔν ἑκατόν.

21 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Μήτι ἔρχεται ὁ λύχνος ἵνα ὑπὸ τὸν μῶδιον τεθῆ ἢ ὑπὸ τὴν κλίνην; οὐχ ἵνα ἐπὶ τὴν λυχνίαν ἐπιτεθῆ;

22 οὐ γάρ ἐστι κρυπτόν ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῆ, οὐδὲ ἐγένετο ἀπόκρυφον, ἀλλ' ἵνα ἔλθῃ εἰς φανερόν.

18 Καὶ ἐκεῖνοι, οἱ οἱ ποῖοι παρομοιάζονται με τὰ ἀγκάθια, ὅπου σπείρεται ὁ λόγος, εἶναι ὅσοι ἀκούουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ,

19 ἀλλὰ αἱ φροντίδες τῆς παρούσης ζωῆς καὶ τὸ ξεγέλασμα τοῦ πλούτου καὶ αἱ ἄλλαι ἐπιθυμίαι δια τὰς ἡδονὰς καὶ ἀπολαύσσετου κόσμου, ἀποπνίγουν τὸν λόγον καὶ ἔτσι αὐτὸς γίνεται ἄκαρπος.

20 Καὶ ἐκεῖνοι ποῖοι εἰκονίζονται με τὴν καλὴν γῆν, εἶναι ὅσοι ἀκούσουν τὸν λόγον καὶ τὸν δέχονται με ὅλην τὴν καρδιά καὶ καρποφοροῦν τριάντα καὶ ἑξήντα καὶ ἑκατό φορές περισσότερο”.

21 Καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτούς· “αὐτὰ ποῖοι σὰς ἐδίδαξα εἶναι φως, ἀλλὰ μήποῖοι φέρνουν τὸν ἀναμμένον λύχνον δια τὸν θέσουν κάτω ἀπὸ τὸ μῶδιο-ἀπὸ τὸ δοχεῖον ποῖοι μετροῦν τὸ σιτάρι-ἡ κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι; Οὐχί βέβαια, ἀλλὰ δια να τὸν θέσουν στὸν λυχνοστάτην. (Σεῖοι εἰσθε ὁ λύχνος ὁ ἀναμμένος, τὸ πνευματικόν φως. Με τὰ λόγια καὶ με τὸ παράδειγμά σας πρέπει να φωτίζετε τοὺς ἄλλοις καὶ να μὴ κρύπτετε αὐτὰ, ποῖοι ἔχετε ἀκούσει ἀπὸ ἐμέ).

22 Διότι δεν ὑπάρχει τίποτε κρυφόν καὶ μυστικόν, ποῖοι να μὴ φανερωθῆ καὶ κανένα ἀπόκρυφον ποῖοι να μὴ ἔλθῃ στο φως.

23 εἴ τις ἔχει ὄτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

24 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Βλέπετε τί ἀκούετε. ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, μετρηθήσεται ὑμῖν, καὶ προστεθήσεται ὑμῖν τοῖς ἀκούουσιν.

25 ὃς γὰρ ἂν ἔχη, δοθήσεται αὐτῷ· καὶ ὃς οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

26 Καὶ ἔλεγεν· Οὕτως ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡς ἂν ἄνθρωπος βάλη τὸν σπόρον ἐπὶ τῆς γῆς,

27 καὶ καθεύδῃ καὶ ἐγείρηται νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ὁ σπόρος βλαστάνῃ καὶ μηκύνῃται ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός.

28 αὐτομάτῃ ἡ γῆ καρποφορεῖ, πρῶτον χόρτον, εἶτα στάχυν, εἶτα πλήρη σῖτον ἐν τῷ στάχυϊ.

29 ὅταν δὲ παραδῶ ὁ καρπός, εὐθέως

23 Εἰάν κανεῖς ἔχη αὐτιά να ακοῦη, ας ακούση τας διδασκαλίας αὐτάς”.

24 Καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτούς· “προσέχετε εἰς αὐτά που ἀκούετε· με ὅποιο μέτρο προσοχῆς καὶ ἀγαθῆς διαθέσεως ἀκούετε καὶ ἐννοεῖτε, με το αὐτό μέτρο θα σας δοθῆ ἀπό τον Θεόν ἡ γνώσις καὶ ἡ σοφία. Καὶ ἀκόμη περισσότερον.

25 Διότι εἰς ἐκεῖνον που ἔχει τὴν διάθεσιν καὶ τὴν γνώσιν, θα του δοθῆ ἀκόμη περισσότερον· καὶ ἀπό ἐκεῖνον που δὲν ἔχει ἐνδιαφέρον, καὶ ἡ ολίγη γνώσις που ἔχει, θα του ἀφαιρεθῆ”.

26 Καὶ ἔλεγεν· “ἐτσι ομοιάζει ἡ βασιλεία του Θεοῦ, με ἓνα ἄνθρωπον που ρίπτει τὸν σπόρον εἰς τὴν γην,

27 καὶ ἐπειτα κοιμάται καὶ σηκώνεται νύκτα καὶ ἡμέραν, χωρὶς να φροντίζει δια τὴν βλάστησιν τῆς σποράς καὶ ὁ σπόρος βλαστάνει καὶ μεγαλώνει κατὰ ἓνα μυστηριώδη τρόπον, που δὲν τὸν γνωρίζει ὁ γεωργός.

28 Διότι μόνη τῆς ἡ γῆ καρποφορεῖ, βλαστάνει δηλαδὴ, πρῶτον τὸν χόρτον, ἐπειτα τὸν στάχυν καὶ ὕστερα τὸν μεστωμένον καὶ πλήρη σῖτον μέσα στον στάχυν. (Ἡ ἀύξησις τῆς χριστιανικῆς ζωῆς γίνεται ἀπό τὸν Θεόν κατὰ ἓνα μυστηριώδη τρόπον, που δὲν υποπίπτει ἀμέσως εἰς τὴν ἀντίληψιν του ἀνθρώπου).

29 Ὅταν δε ὁ καρπός ὠριμάσῃ καὶ εἶναι ἔτοιμος πρὸς θερισμόν, ἀμέσως ὁ

ἀποστέλλει τὸ δρέπανον, ὅτι παρέστηκεν ὁ θερισμός.

γεωργός ἀποστέλλει τον θεριστήν με το δρεπάνι, διότι ἔχει φθάσει ο καιρός του θερισμού”.

³⁰ Καὶ ἔλεγε· Πῶς ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἢ ἐν τίνι παραβολῇ παραβάλωμεν αὐτήν;

³⁰ Καὶ ἔλεγεν· “πῶς να παρομοιάσωμεν τὴν βασιλείαν του Θεοῦ; Ἡ με ποίαν παραβολήν και εικόνα να τὴν παραβάλωμεν;

³¹ ὡς κόκκον σινάπεως, ὃς ὅταν σπαρῆ ἐπὶ τῆς γῆς, μικρότερος πάντων τῶν σπερμάτων ἐστὶ τῶν ἐπὶ τῆς γῆς·

³¹ Ομοιάζει με κόκκον σιναπιού, ο οποίος, ὅταν σπαρῆ εἰς τὴν γῆν, εἶναι μικρότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς σπόρους που υπάρχουν εἰς τὴν γῆν.

³² καὶ ὅταν σπαρῆ, ἀναβαίνει καὶ γίνεται μεῖζων πάντων τῶν λαχάνων, καὶ ποιεῖ κλάδους μεγάλους, ὥστε δύνασθαι ὑπὸ τὴν σκιὰν αὐτοῦ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνοῦν.

³² Καὶ ὅταν σπαρῆ, ξεπετιέται και γίνεται μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ λάχανα, και κάμνει μεγάλους κλάδους, ὥστε να ἠμποροῦν τὰ πουλιά του ουρανοῦ να κατασκηνοῦν κάτω ἀπὸ τὴν σκιαν του”.

³³ Καὶ τοιαύταις παραβολαῖς πολλαῖς ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον, καθὼς ἠδύναντο ἀκούειν,

³³ Καὶ με τέτοιες πολλές παραβολές ἐδίδασκεν εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον του Θεοῦ, ἀναλόγως με τὴν ικανότητα που εἶχαν οἱ ἀκροαταὶ του να ἀκούουν και να ενοοῦν.

³⁴ χωρὶς δὲ παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἐπέλυε πάντα.

³⁴ Χωρὶς δε παραβολήν δεν ἐδίδασκεν αὐτοὺς. Ἰδιαιτέρως δε στους μαθητάς ἐξηγοῦσε ὅλα και ἔλυε τὰς ἀπορίας των. (Ὅλα ὅσα ἐρωτούσαν και ἐδιψούσαν να μάθουν. Παντοτε ο Θεός κατὰ πολλοὺς τρόπους ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἀπορίας και πληροφορεῖ τοὺς πιστοὺς περὶ του θελήματός του).

³⁵ Καὶ λέγει αὐτοῖς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ὀψίας γενομένης· Διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν.

³⁶ καὶ ἀφέντες τὸν ὄχλον παραλαμβάνουσιν αὐτὸν ὡς ἦν ἐν τῷ πλοίῳ· καὶ ἄλλα δὲ πλοῖα ἦν μετ' αὐτοῦ.

³⁷ καὶ γίνεται λαῖλαψ ἀνέμου μεγάλη, τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, ὥστε ἤδη αὐτὸ βυθίζεσθαι.

³⁸ καὶ ἦν αὐτὸς ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον καθεύδων· καὶ διεγείρουσιν αὐτὸν καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἀπολλύμεθα;

³⁹ καὶ διεγερθεὶς ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ εἶπε τῇ θαλάσῃ· Σιώπα, πεφίμωσο. καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη.

⁴⁰ καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί δειλοί ἐστε οὕτω; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν;

⁴¹ καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ ὁ ἄνεμος

³⁵ Αργά εκείνην την ημέραν λέγει εἰς αὐτούς· “ας περάσωμεν στο απέναντι μέρος”.

³⁶ Και αφού αφήκαν τον λαόν, παρέλαβαν αὐτόν οι μαθηταί, ὡς εὐρίσκετο στο πλοῖον· ἦσαν δε και ἄλλα πλοῖα, που ἐπλεαν μαζή του.

³⁷ Και αἰφνης ἐξέσπασε μεγάλη θύελλα, τα δε κύματα, εκτυπούσαν το πλοῖον και ἀνέβαιναν εἰς αὐτό, ὡστε εκινδύνευε να βυθισθῆ.

³⁸ Και εκείνος εκοιμάτο εἰς την πρύμνην στο προσκέφαλον, που ἦτο στο κάθισμα. Και τον ἐξύπνησαν οι μαθηταί και του λέγουν· “διδάσκαλε, δεν σε μέλλει που χανόμεθα;”

³⁹ Και αφού εσηκώθη ἐπέπληξε τον ἄνεμον και εἶπεν εἰς την θάλασσαν· “σιώπα, πάψε ἀμέσως”. Και κατέπαυσεν ο ἄνεμος και ἐγινε μεγάλη γαλήνη.

⁴⁰ Και εἶπεν εἰς αὐτούς· διατί εἰσθε τόσοι δειλοί; Πως, αφού εἶδατε τόσα θαύματα, δεν ἔχετε πίστιν;”

⁴¹ Και κατελήφθησαν ἀπό μέγαν φόβον και θαυμασμόν και ἔλεγον ο ἕνας στον ἄλλον· “ποιός, λοιπόν, εἶναι αὐτός, αφού και ο ἄνεμος και η

καὶ ἢ θάλασσα θάλασσα τον υπακούουν;”
ὑπακούουσιν αὐτῷ; (Υποτάσσονται εἰς αὐτόν ὄχι μόνον αἱ
ασθένειαι, ὁ θάνατος καὶ οἱ δαίμονες,
ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς
φύσεως).